

1. Thuis

“Oeoempff! Dat was niet zo'n goede landing”, dacht Derek bij zichzelf.

“Au, au, au!” hij sprong op zijn twee poten heen en weer.

Nee zeker niet handig om boven op een scherpe rots te landen.

Als draak moest hij toch wel beter weten dan hier te landen?

Maar ja hier had hij zo'n lekker goed uitzicht over de bergen.

Hier kon hij goed zien wat daar allemaal gebeurde.

Zijn opa had hem ooit verteld dat al dit land van hem was en dat hij overal naartoe kon, behalve naar het dorp met “mensen”. Mensen, wat dat nou weer waren, geen idee, maar hij was uitdrukkelijk gewaarschuwd

dat hij daar ver van weg moest blijven. Ze waren heel gevaarlijk en zouden niet aardig zijn voor hem.

Nou hij had hier genoeg te zien en te doen, dus daar had hij ook helemaal geen zin in.

Hij ging nog eens even goed op de rots staan en liet zijn blik over de vallei onder zich gaan.

Een stukje verderop was een bergmeer waar hij zich altijd waste en wel eens in speelde met zijn broer Vico.

Bij dit meer lag een strandje met veel bomen. Tenminste, er hadden veel bomen gestaan als

hij en Vico geen ruzie hadden gekregen en elkaar vuurspuwend achterna hadden gezeten.

Niet in de gaten hebbend dat de bomen in hun buurt in vuur en vlam zouden komen te staan.

Nee dat was niet zo slim geweest. “Máár hij had wel gewonnen van Vico”, dacht hij blij.

Hij keek nog eens om zich heen. Daar verderop was een grote diepe put met onderin water.

En nog een stuk verder was een... Derek zijn aandacht werd plots getrokken door een rood puntje dat zich snel tussen de rotsen bewoog. Wat was dat?

5. Hulp

“Wat wás het dan?”, vroeg Nikki buiten adem aan Zoë. “Heb je het echt gezien, was het een eng monster?” Zoë begon zachtjes te lachen en zei giechelend tegen Nikki: “Geloof je nu echt wat papa zegt? Een monster? Het is helemaal geen monster. Het is een... hertje! Kijk!” Zoë nam Nikki mee naar het spoor in het zand. “Het sleepte denk ik met één pootje. Daarom zit er een streep bij die sporen. Drie afdrucken van de gezonde pootjes en één streepje van het bezeerde pootje.”

Snel renden ze terug naar de bungalowtent, naar pap en mam. Ze gooiden er alles in één keer uit. “Pap! Mam!”, riepen ze. “We hebben gezien wat er in de heg zat! Het is helemaal geen monster, maar het waren de ogen van een klein hertje! Het is gewond en was misschien wel bij de speeltuin om voedsel te zoeken.” “Ach”, zei mam, “dat is wel erg zielig.” “Misschien was het hertje haar ouders wel kwijtgeraakt, omdat ze niet meer zo snel kon lopen door haar gewonde pootje”, dacht Zoë hardop.

“We moeten het gaan helpen”, zei Nikki tegen Zoë toen ze even later met z’n tweeën waren. “Het is zo zielig! Maar hoe? Want wat eten hertjes eigenlijk? En hoe kunnen we het voeren?” Ze keken elkaar vragend aan. “Zullen we het aan pap en mam vragen? Die weten altijd wel raad.” “Pff, ja en dan zegt pap weer dat we de dierenambulance moeten bellen. Ik wil zelf helpen! Jij niet?”, vraagt Zoë aan Nikki. “Misschien komt het ook helemaal niet meer terug, wat moeten we dan doen?”, vroeg Nikki, “we mogen niet van de camping af van pap. Zullen we het toch maar aan pap vragen?”, vroeg Nikki. Samen liepen ze terug naar pap. Hoe moesten ze dit nu aanpakken?

7. Vriendin Jessie

Ik wist het! Zie je wel?! Ik heb het goed gezien, dacht Mia.
Mama heeft ongelijk. Ik ben geen gekke meid. Die ogen keken me echt aan!
Mia kleedde zich vliegensvlug aan en rende naar de keuken.

Mama stond met de telefoon aan haar oor af te wassen in de keuken en merkte Mia niet op.
Snel pakte ze een banaan van de fruitschaal en glipte naar buiten.

Dit móést ze aan Jessie vertellen. Al snel kwam Mia aan bij het huis van Jessie en belde aan.

Mia kon zich niet inhouden toen Jessie de deur opende en stak meteen van wal.

"Jessie! Jessie, je móét meekomen. Meteen!", zei Mia buiten adem.

"Ik moet je iets laten zien. Het, het is bij mij thuis op zolder." Jessie keek Mia vol onbegrip aan.

"Maar ik ben net wakker en ik moet nog ontbijten. Kunnen we niet vanmiddag gaan kijken Mia?", vroeg Jessie.

"Maar je begrijpt het niet", probeerde Mia. "Mijn spookkostuum zijn ogen, zijn ogen zijn echt!

Ze keken me aan gisteravond en vanmorgen weer. Ik weet het zeker. Kom nu mee", eindigde ze smekend.

"Oké", zei Jessie, "ik ga met je mee!" Jessie riep naar haar moeder dat ze even naar Mia was
en trok de deur achter zich dicht.

Mia loodste Jessie zenuwachtig met haar mee naar huis
en vertelde onderweg met horten en stoten dat haar moeder een spookkostuum
voor haar had gemaakt en dat ze zeker wist dat de ogen die hierop zijn gemaakt naar haar keken en haar volgden.
En dat ze heel naar had gedroomd over al die ogen die vanaf de zolder over haar heen vielen.

Jessie keek haar verbaasd aan en begon te lachen.

"Maar Mia, was het niet allemaal een droom? Dit kan toch helemaal niet?"

Ze kwamen aan bij het huis van Mia en zagen dat de moeder van Mia, nog steeds aan het telefoneren was.

Ze glipten langs haar heen. Bij de zoldertrap aangekomen stopte Mia even.

Durfde ze wel weer naar boven?

1. Het strand

Roëlle zat onderuitgezakt op de boot over het water van de Noordzee uit te kijken. Terschelling, wat was daar nu te doen?

Jara zat druk te praten met pap. Die vond alles leuk, dacht ze. "Kom, Roëlle", zei pap, "we gaan nu van de boot af." Makkend stond ze op.

Met de bus vertrokken ze naar hun huisje. Het was prachtig gelegen, vlak achter de duinen en dus dicht bij het strand.

De zon scheen en Roëlle begon, door het enthousiasme van Jara, langzaam te ontdooien. Misschien was het hier toch zo slecht nog niet. Ze kreeg nu ook wel zin om de zee te zien. Ik kan er maar beter het beste van maken, dacht ze.

Nog maar net bij het huisje aangekomen besloten papa en mama dat ze die middag al direct naar het strand zouden gaan. Het was druk op het strand met allemaal andere kinderen die aan het spelen waren of aan het zwemmen in de zee.

Jara en Roëlle begonnen direct met het bouwen van een zandkasteel.

Jara keek naar de zee die best nog ver weg was.

"Waar blijft dat water nou voor de grachten", klaagde Jara.

"Dat komt straks pas suffie, zei Roëlle, als het vloed wordt."

"Ik ga het zelf wel halen, dat duurt veel te lang", zei Jara en ze liep met haar emmertje naar de zee om zelf water te halen.

Terwijl ze bezig was om haar emmer te vullen zag ze wat geks drijven in het water.

Het ding verdween steeds net weer onder water en kwam dan weer bovendrijven.

"Hé Roëlle, kom eens kijken! Wat is dat nou?!", riep ze en ze wees naar het voorwerp, dat op dat moment nét weer boven water kwam drijven.

"Heb je een zeehond gezien?", lachte Roëlle en keek daarna pas waar Jara naar stond te wijzen.

"Maar dat is geen zeehond, dat is een... hè? Dat lijkt wel een..."

6. Bang voor de regen

Met een schuchtere blik vloog Windy dichter naar Druppie toe en zei:

“Ik ben Windy en dit is Bliksie, mijn neef, wat kan jij?

Je ziet er anders uit en hoe kan het dat jij dwars door ons heen kunt gaan?”

En toen Druppie niet snel genoeg antwoordde vervolgde hij:

“Hm? Zeg eens wat?” Druppie keek de beide jongens uitdagend aan. “Ik maak álles nat”, zei Druppie ineens,

“Alles! En ik ga dwars door jullie heen en beneden op de grond rent alles en iedereen altijd voor mij weg,

bang dat ik bovenop hen val. Daar houden ze niet van! Nee, daar hebben ze een hekel aan. Kijk maar eens goed!”

Druppie schudde wat heen en weer en liet een aantal druppels naar beneden vallen, op de grond. De jongens keken de

druppels na. Ja hoor, ze vielen boven op de mensen en spullen beneden hen. En zoals Druppie had gezegd,

begon iedereen te rennen en te schuilen in hun huizen of onder een boom.

Druppie begon te giechelen en liet nog meer naar beneden vallen.

“Bangeriken zijn het, bang voor een beetje regen”, en ze begon onbedaarlijk te lachen.

Huh, een meisje dat hen liet zien hoe goed ze was, dat kon niet, vond Bliksie.

“Nou”, zei hij stoer, “ik kan ook overal doorheen hoor! Ik ben de bliksem!” Druppie deed haar armen over elkaar

en keek hem uitdagend aan. “Laat maar eens zien dan, grote jongen”, zei ze. Bliksie keek even om naar zijn vader

en weer terug naar Druppie en Windy. “Eh, nu nog niet, ik moet het nog verder leren van mijn vader”, zei Bliksie

bedremmeld. Hij schaamde zich een beetje voor zijn stoere woorden en dat hij het niet kon laten zien.

Druppie begon hard te lachen. “Je kunt nog niks? Hahahaha, dat is een goeie!”, en ze vloog met haar neus in de wind weg.

Bóém! Daar lag ze, onderuit op haar gat. Windy had haar omvergeblazen.

Windy gaf een knipoog aan Bliksie. Ze keken elkaar aan en begonnen hard te lachen.

Druppie keek boos in hun richting. Wacht maar, dacht ze, ze zou ze...

